

der er danskere, når der er mindre end 16 gange så mange, spiller det jo ingen rolle, for når først hr. Helge Adam Møllers pansergruppe sætter sig i bevægelse, skal der jo ikke være nogen småligheder – men hvad siger antallet af somaliere i Tyskland kontra antallet af somaliere i Danmark egentlig?

Hr. Helge Adam Møller kan jo ikke undgå at vide og bør ikke undgå at vide, at Tyskland i de sidste 10-15 år har taget betydelig flere udlændinge, flygtninge, til sig – målt i forhold til befolkningens størrelse – end Danmark har gjort, og derfor var hr. Helge Adam Møllers bemærkning misvisende, og det beklager jeg, for det er ikke det, man plejer at høre fra Det Konservative Folkeparti. Det sidste noterer jeg med glæde.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Vi går herefter til anden omgang – hr. Thor Pedersen.

Thor Pedersen (V):

Det glædede mig, at finansministeren i sit indlæg – både i det første indlæg og i det store afsluttende indlæg – havde registreret fra min ordførertale, at Venstre ønsker et velfærdssamfund. Det glæder mig egentlig, for så er det registreret.

Men jeg kunne forstå, at der egentlig ikke var så meget andet, der var registreret, for da finansministeren nævnte ordet velfærdssamfund, var det underforstået, at det, vi i øvrigt havde foreslået, ikke matchede opgaven. Ikke rigtig lignede det overordnede ønske, og så må jeg blot sige, at der er noget, der er forbigået finansministerens opmærksomhed, for det, vi konkret har foreslået, og som adskiller sig fra regeringens forslag til finanslov, er at gøre det lettere at drive virksomhed i Danmark.

Vi ønsker, at flere skal være i beskæftigelse. Vi ønsker, at vi skal have en større privat produktion. Vi ønsker at gøre mere for at animere til, at folk, der er ledige og passivt forsørgt, hvad enten det er på dagpenge- eller kontanthjælpsområdet, bliver aktiveret hurtigere. Alt sammen med ét formål: at gøre det lettere at finansiere den velfærd, som vi ønsker.

Det har intet at gøre med brugerbetaling, intet. Vi har overhovedet ikke foreslået, at ydelsesniveauerne skal sættes ned. Vi opererer med de samme ydelsesniveauer som regeringen. Men vi har den klare opfattelse, at det solidariske og det sociale ligger i at bevilge ressourcer

til hospitalsbehandling, ressourcer til børnepasning eller ressourcer til ældreomsorg. Og det, der skiller i opfattelsen af en velfærdsstat og et velfærdssamfund, er, at vi ikke mener, det har noget med velfærd at gøre, at man absolut skal diktere den enkelte borger, der får ydelsen, hvor han skal have den, hvem der skal løse opgaven. Det er her, den principielle forskel er mellem den måde, vi opfatter et velfærdssamfund på, og de muligheder, der er i dag.

Vi ønsker det frie valg mellem privat og offentlig børnepasning. Vi ønsker det frie valg mellem offentlig og privat hjemmeservice. Vi ønsker det frie valg mellem offentlige og private sygehuse. Vi ønsker kort sagt, at den enkelte skal have lov at bestemme meget mere selv, at den enkelte skal have lov at bestemme over den ressource, som vi alle i fællesskab er villige til at bevilge.

Det er hele forskellen, og det er den fundamentale forskel, når vi diskuterer indholdet vedrørende et velfærdssamfund i den foreliggende finanslov og de ændringsforslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti har stillet.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Vi har netop hørt et meget inspireret indlæg, hvor én, der i ti år har forsøgt at blive europamester, taler nedsættende til én, der faktisk er blevet det.

Pia Christmas-Møller (KF):

Efter finansministerens indlæg kunne man fristes til at åbne for en ny langvarig debat. Det vil jeg undlade, men jeg er nødt til at præcisere et par ting.

Et af de temaer, vi har diskuteret voldsomt i dag, er, hvorvidt fremgangen i dansk økonomi skyldes konjunkturerne eller er regeringens for-tjeneste. Må jeg ikke blot her referere til den seneste vismandsrapport, side 5. Vismændene skriver her følgende:

»De offentlige finanser er blevet gradvis forbedret i løbet af opsvinget. Denne forbedring er imidlertid primært konjunkturbetinget, idet finanspolitikken set over perioden 1993-1997 har været lempelig. Også de forbedringer på det offentlige budget, der forventes i 1998 og 1999, kan hovedsagelig tilskrives konjunkturudviklingen. Da forbedringen af de offentlige finanser primært skyldes konjunkturudviklingen og ikke finanspolitiske stramninger, kan